

Erhvervsliv, for Sagkundskaben udenfor Rigsdagen, udenfor denne foragtelige Rigsdag, der ikke forstaar sig paa disse Spørgsmaal!

Men efter at Arbejdsgiverne er gaaet ind for Opretholdelsen af status quo, til Trods for at en saa fremragende Repræsentant for Erhvervslivet og andre havde erklæret, at Kampen burde være ført igennem, at Lønningerne burde være sat ned nu, ganske i Overensstemmelse med de Synspunkter, som den højtærede Indenrigsminister har gjort gældende, altsaa umiddelbart efter, at Arbejdsgiverne er krøbet til Korset, har givet efter og har sat sig hen og ladet Tingene automatisk gaa deres Gang, retter Industriraadet en Henvendelse til den højtærede Regering, i hvilken der bl. a. forekommer følgende meget bemærkelsesværdige Passus, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Endvidere er det en Nødvendighed, at hele Arbejdsløshedsunderstøttelses-Lovgivningen ændres paa en saadan Maade, at Understøttelserne ikke virker som en Hindring for at komme bort fra det høje Løniveau, der er ved at berøve Produktionen dens Konkurrenceevne“. Naar man hævder, at Løniveauet er for højt, at Løniveauet er af en saadan Beskaffenhed, at det berøver Produktionen dens Konkurrenceevne, og naar det samtidig maa erkendes, at Arbejdsgiverne har i deres Magt ved Lockout, ad de sædvanlige anerkendte Veje — Strejke og Lockout er jo de Midler, som de to Parter i det frie Erhvervsliv fra begge Sider holder Haanden over som de afgørende Faktorer med Hensyn til Lønfastsættelsen — at føre Stødet igennem, hvis de vil det, kan man ikke med nogen som helst Berettigelse komme til den højtærede Regering og anmode den om at ændre den gældende Arbejdsløshedsunderstøttelseslovgivning for at faa Løniveauet ned, for at gøre den danske Industri konkurrencedygtig. Det er jo ikke Meningen, at Regering og Rigsdag gennem denne Lov om Arbejdsløshedsunderstøttelse skulde fungere som Brækjern for Arbejdsgivernes Lønpolitik. Det er deres egen Sag i deres Forhandlinger med Arbejderne at fastsætte den Løn, som de skønner hensigtsmæssig, hvad enten de nu foretrækker at tage Tabene og Genen ved at føre en Lockout igennem, eller de foretrækker at holde status quo og undgaa Lockout. Men hvad enten de gør det ene eller andet, har de ingen som helst moralsk Ret til at kræve, at Regering og Rigsdag skal gaa i Spidsen med erhvervspolitiske Foranstaltninger, produktionspoliti-

ske Foranstaltninger i Arbejdsløshedslovgivningen.

Det efter min Formening afgørende erhvervspolitiske Spørgsmaal er, om man kan sige med Føje, at den danske Realløn er højere end Udlandets. Det er jo ikke nok, at man kan paavise, at Løniveauet i Danmark, det nominelle Løniveau, er højere her end i det konkurrerende Udland, men Spørgsmaalet er, om det med Rette kan hævdes, at de danske Arbejders Realløn i Øjeblikket ligger højere end Arbejdernes Løn i de Lande, med hvilke vi konkurrerer. Jeg savner Materiale til fuldt ud at bedømme det, og det staar mig ikke klart, om der overhovedet foreligger afgørende Data til Bedømmelse af dette Forhold. I det Skrift om Industriens Muligheder og Vilkaar, som blev udsendt i Fjor af forskellige nationaløkonomiske Forfattere, bl. a. Knud Korst og Professor i Fysik Erik Schou og Hjalmar Gammelgaard, hævdes det, at fra 1900 til 1914 kan der neppe tales om en Stigning af Reallønnen. For det seneste Aarti har Knud Korst opstillet følgende Tal for den procentvise Stigning i Leveomkostninger og Arbejdsløn. Hvis Juli 1914 sættes til 100 for Leveomkostninger og Aarsfortjeneste, skulde Forholdet i Juli 1925 være det, at Leveomkostningerne var 219 og Aarsfortjenesten 242. Hvis det er Tilfældet, saa er Reallønnen formodentlig ogsaa højere end Udlandets, og saa kan det være et meget væsentlig medvirkende Moment til, at den danske Industri ikke er mere konkurrencedygtig, end den er, og ogsaa et medvirkende Moment til, at Arbejdsløsheden er saa stor, som den er. Men det er blot ikke Regeringens og Rigsdagens Sag at søge dette Forhold ændret ved Arbejdsløshedslovgivningen, det er jo overhovedet ikke vor Sag ved Lovgivningsforanstaltninger at medvirke til en saadan Tilstands Opretholdelse længere end højest nødvendigt.

Det er jo det Synspunkt, Indenrigsministeren og ogsaa Statsministeren har gjort gældende, at Løniveauet skal ned, men jeg vilde i høj Grad beklage, hvis man paa dette Lovgivningsomraade vilde søge at fremhjelpe Ønsker fra Arbejdsgiverkredse, som det først og fremmest er Arbejdsgiverkredsenes egen Sag at realisere. Saa længe det er Tilfældet, saa længe det er muligt at gøre den danske Industri konkurrencedygtig ved en Nedsættelse af Reallønnen, forudsat at Reallønnen er ubeføjet høj, og saa længe det er muligt ved organisatoriske Foranstaltninger i Industrien at gøre Industrien mere kon-